

ОМАГАРЯВАНЕ И ОБЕЗМАГАРЯВАНЕ..

Петко Петков

„Срейтинга си от над 90 на сто когато основах ГЕРБ, магаре да вържех, пак щяха да го изберам!“. Тъй рече „Великият кормчия“ Бойко Борисов за първите спечелени от ГЕРБ парламентарни избори през 2009 г.. Дали разбира какво казва? А казва, че „народните избраници“, които той вкарва и продължава да вкарва в Народното събрание (НС), в собствените очи на лидера на управляващата партия ГЕРБ са също толкова незначителни, колкото и четирите им дългоухи аналози на фона на фучащите по пътищата мерцедеси. С тази разлика, че „магаретата“ на бате Бойко няма право да реват за щяло и не щяло, без да получат команда от своя стопанин, или пастир. А как се нарича пастирът на магарета? Магаретар, разбира се! Коего не означава, че самият той не може да бъде „магаре“ в прекия и преносния смисъл на думата. Мнозина са чували притчата за камиляря, който отишъл да иска прошка от престарялата си и умираща камила, заради теглата, на които я подлагал през целия й труден живот. Камилата рекла: „Всичко ти прощавам, освен едно: това, че слагаше магаре да ни води!“

На стр. 2

Фестивалът на патриотичната песен „Отечество“, начинание вдъхновяващо и необходимо

На стр.6

ЗЛАТНАТА ЗМИЯ НА ГЛОБАЛНИЯ КАПИТАЛ

И НЕЙНИТЕ ЛОВНИ ПОЛЕТА

От Константинопол до Ню Йорк и Пекин

Петър Голийски е роден на 4 август 1976 г. в град Троян.

Завършил е езикова гимназия в Ловеч през 1995 г.

През 2000 г. завършва арменска филология в Софийския университет "Св. Климент Охридски". През април 2005 г. защитава докторска дисертация на тема *Ономастични и лексикални аспекти на арменското етническо присъствие*

в българските земи през средновековието. Води учебни занятия като главен асистент в секция "Арменска филология" в катедра "Класически Изток" в Софийския университет "Св. Климент Охридски". научните му интереси са в областта на историята и митологията на дунавските и волжките българи преди приемането на християнството, респективно на исляма, както и в областта на историята и културата на народите от района на Кавказ и Средна Азия.

Автор е на книгите *Зиези, от които са българите. Предхристиянска религия и митология* и *Българите в Кавказ и Армения (II-X век)* и *Българи и Арменци заедно през вековете*.

Автор е на публикации в сборници и периодични издания.

доц. д-р Петър Голийски

За последните хиляда години увеличаването на населението и мащабите на икономиките заедно със зашеметяващите технологични открития умножиха хилядократно циркулиращия в света капитал. Винаги обаче е имало едно капиталово ядро, което подобно на златна змия, сменяща периодично отеснялата си кожа, се е движело през държавите и вековете, за да направи богати и могъщи онези, при които се настанява, и да остави в стагнация онези, които напуска.

Злато и суверенитет

През 1895 г. отдавна забра-

веният днес американски специалист по монетарна история Александър дел Мар предлага оригинална теория, съгласно която от времето на Юлий Цезар и Август насетне (от втората половина на I век пр.Хр.) имперски Рим започва да гледа на сеченето на златни монети не само като на тривиален икономически и финансов акт, но и като на политически и идеологически инструмент. Съгласно новата римска идеология, изградена по времето на Цезар и Октавиан Август, златото се превръща в символ на имперския суверенитет на Рим.

На стр. 8

ОМАГАРЯВАНЕ И ОБЕЗМАГАРЯВАНЕ..

От стр. 1

У нас, при цялото ни уважение към **инавливите дългоуши**, с прозвището „магаре“ се окичват хора, които пей дават да си покажат магарията. От приказките за Хитър Петър и Настредин ходжа, до някои от разказите на Чудомир, магарето е синоним на инат и проклетия. И ако на четирикрате се прощава, понеже са безсловесни и нямат хабер нито от общочовешки, нито от евроатлантически ценности, двукраките магарета винаги са осмиvani и презирани. Например в разказа на Чудомир „Дум Павли и магаретата“, един адвокат, представил се за братовчед на уж починалия адвокат Капанов и убедил Дум Павли да му повери изготвянето на жалба до съдията срещу неговия съседнин Печо Юрдека и магарето му (което му изгризало фиданките в лозето - б.р.), е охарактеризиран с думите: „Абе, адвокатин е, ама е половин адвокатин, а пък е цяло магаре!..Кой знае каква жалба ти е измурил. Ще загубиш делото.“ Разбрал от земляка си **Миньо Миткин**, че е измамен, Дум Павли изплакал подобно на Цветан Цветанов след последната му среща с Бойко Борисов: „Абе какъв е тоя мой късмет, бе земляк! Толкова път да бия от магаре да се жалвам и пак на магаре да налепвам. Какъв е тоя свят магарешки! Какво е това чудо!“

В отговор получил успокояващото: „Много са, много са, бай Павле. И в село ги има, и тук, ама в село пак сте добри, че си ги знаете колко са, а тук, в града – пази боже! Брой нямат!“

Примемият този разказ, понеже преди седмица станахме свидетели на нова, очевидно предизборна, „магария“ от страна на управляващите и лично на ГЕРБ Бойко Борисов. След като той самият, КП КОНПИ, Сметната палата, Комисията за финансов надзор (КФН) и Прокуратурата научиха от „Шоуто на Слави“, че след 2016 г. Министерството на финансите (МФ), начело с Владислав Горанов е надплатило на партиите повече от 6 млн. лв. субсидии. Управляващите признаха с половин уста, че са сгазили закона. Но не видяха умисъл, а само чиновническа грешка във факта, че вместо по 11 лева на действително получен глас, петте парламентарно представени партии и коалицията, плюс извънпарламентарната партия „Възраждане“ са получили по 13,26 лв. Понеже, както твърдеше министърът на финансите Владислав Горанов, законът позволявал двойко тълкуване. „Хубавото трябва да е по много“, каза един от героите на

филма „Особености на руския национален рибулов“. А българските народ го е казал другояче: „Не е луд, който изажда баницата, луд е този, който му я дава!“ Нали и през 2013 г. „магаретата“ на Борисов не забелязаха, че в печатниците на техния общински съветник в Костинброд са „напечатани“ близо 500000 бюлетини? Когато гръмна този скандал, Борисов укори опозицията, че не била оставила този „производствен брак“ да отпътува до местоназначението си, за да бъдат заловени нарушителите на местопристъплението. А вече през май

Така че КП КОНПИ, КФН, Сметната палата, Прокуратурата, ДАНС и други сигурно ще ги видим в докладите на някое европейско разследване. Шото друга радост за този народ не остана. Докладите от мониторинга на ЕК и изявления, като това на холандския външен министър за Шенген явно не са достатъчни, за да ги сбъднат от дълбоката дрямка, в която са потънали. Депутатът на ГЕРБ, бившият конституционен съдия Георги Марков, отговори на изявлението на холандския външен министър със „загриженост“ за холандския народ. В същия дух

белязано? А беше време, когато Борисов твърдеше, че само една стена остава да се баданоса и сме в Шенген. Днес сме толкова далече от Шенген, колкото и от Еврозоната. И причината за това не са опозицията и критичните към властта медии, а всездешната корупция и присвояването на европейските фондове. Не усвояване, а присвояване от тъщи, шурени, в която са потънали. Кумове и кумици на управляващите. Морално укоримо, но законно, като се има предвид двусмислието на законите ни. Такива са „моралните стандарти“ на ГЕРБ.

са тези, които в момента пеят псалми за мъдрото решение на кабинета „Борисов“ да предложат намаляване на партийната субсидия на 1 лев за действително получен глас. Ако БСП беше предложила това, щяла да го нарекат див популизъм, но щом го предлага Борисов, то е справедливо. Така герберите квалифицираха като популизъм направеното от БСП преди време предложение за намаляване на депутатските заплати и на ДДС върху стоките от първа необходимост. Днес Делян Пеевски и Йордан Цонев от ДПС предлагат намаляване до 5% на ДДС върху хляба, лекарствата и книгите, но това разбира се не е популизъм, а елемент от депесарската стратегия за „изпреварващо развитие“. И кого ще изпреварим при тази корупция? Афганистан, Габон, или Папуа Нова Гвинея? По бедност, корупция, християнство и подчиняване от изпълнителната власт на всички останали власти отдавна сме надминали държавите на Черния континент и банановите републики в Южна Америка.

Прави са от БСП, че предложението на МС и лично на Бойко Борисов за намаляване на партийната субсидия на 1 лев е кризисен пиар. Самите вънощители не разчитат и не вярват предложението им да мине в парламентарната зала. Но е извън всякакво съмнение това, че възнамеряват да го използват за предизборна пропаганда. Вижте, санким, кой не зачита волята народна! Ние сме тези, които вносехме в НС предложението за мажоритарна система на избор, ние сме тези, които се откъсват от държавна субсидия, но опозицията не ни подкрепи. Дайте ни 121 депутатски места и ще претворим в дела вашите желания. „Ний сме народа“, както пеят ВМРО...

Натрупаните от ГЕРБ 17 млн. лв. партийна субсидия са напълно достатъчни за издръжката на партията, във всички възможни избори. Но изпадне ли от властта, те ще изглеждат като пълна мизерия на свикналите да бъркат в държавната каса с меда гербери. Засега, въпреки решението на парламентарната комисия по бюджет и финанси (взето отсъствието на представителите на БСП, б.р.), отвлечащата вниманието маневра на ГЕРБ се подкрепя единствено от „опозиционната“ ПП „Воля“ на петролно фармацевтичния бос Веселин Марешки. Вносителите на законопроекта разбират пре и собственост. Журналистите от тези медии, които Борисов разхожда с правителствения самолет от Рим до Абу Даби и Брюксел знаят как да се отблагодарят. Те

Зашо, вместо да поиска оставката на министъра на финансите Борисов внесе в НС предложението за изменение на Закона за политическите партии, което предвижда намаляване на партийната субсидия на 1 лев за реално получен глас? Искал бил да види как опозицията ще купува гласове и ще издържа своите телевизии. Очевидно пред ГЕРБ и Борисов проблем с купуването не съществува: те пазаруват на едро цели социални групи и съсловието. Днес ще увеличат заплатите на учителите и медицинските работници, утре ще подхвърлят нещо на пенсионерите и работата с рейтинга на властта е опемена. Вместо да плаща по 50 лв. на ромските си фенове, Борисов им дарява тениски с неговия лик и предизборно вдига заплатите на работещите в бюджетната сфера. Няма защо да издържа партийна телевизия, понеже може да купува с европейски рекламни портъчки и туристически разходки медийни чучулиги от така наречените национални телевизии. Национални по обхват, не като идеиност и собственост. Журналистите от тези медии, които Борисов разхожда с правителствения самолет от Рим до Абу Даби и Брюксел знаят как да се отблагодарят. Те

СЛЕД ЕВРОИЗБОРИ 2019: ПОБЕДИТЕЛИТЕ СЪЩО ПЛАЧАТ!

Уж ГЕРБ разгроми БСП на изборите за ЕП, уж отново спечели на родното доверие, уж Борисов лично пое ръководството на кампанията на широките си плещи, пък в редиците на „победителите“ не се вижда особена радост. Защо? Бойко Борисов се закали да „чисти из корен“ партийните структури в Добрич и Плевен, допуснали БСП да ги победи.

ГЕРБ загуби изборите и в Ямбол, но там се разпоредат опозиционерите на Корнелия Нинова, на които Борисов гледа като на скрити съюзници. Предстоящата чистка в ГЕРБ кара местните герберски партийни и административни началници да тръпнат в очакване да ги споходи случило се с Цветан Цветанов. От втория силен човек в управляващата партия, Цветанов изведнъж се оказа лишен от всички ръководни постове. Нещо повече, лидерът на управляващата партия каза, че ролята на Цветанов за досегашните изборни победи била силно преувеличена. Той опровергава твърдението на Цветанов, че му бил предложил някакъв трети вариант, с който той не се съгласил и се върнал към варианта да подаде оставка от всички ръководни партийни постове. Ако върваме на Борисов, излиза, че не е има-

ло никакъв трети вариант, а единствено предложение Цветанов да работи в централата на ГЕРБ като редовен член, без да се показва повече по медиите. Да лишиш Цветанов от медийна трибуна наистина не е вариант, а ултиматум за безусловна капитулация! „И аз имам права!“ изклипа той пред Нова ТВ. Вярно е тълкуването на това право в ГЕРБ е монопол на доксорония му бащица. Цветанов стрегши на два пъти. Пър-

вия път когато на връщане от Америка риторично запитва: „Че кой може да ме накаже мене?“ Тогава Борисов отговори: „Първо Господ, после аз“. И тъй като Господнята мелница мели бавно падишахът пое в свои ръце наказателната операция. Но кога го направи? Ко-

„След едно изгубено сражение, няма нищо по-печално от едно спечелено сражение“
(Херцог Уелингтън след победата над Наполеон при Ватерлоо)

гато развеселен след изборите, Цветанов изтърва реплика, че за циганските гласове ДПС е платил на ГЕРБ 80 млн. лв. Ето това клипче, което бързо бе покрито, изглежда му изляде главата. Такива неща не се прощават, защото не бива да се говорят. И Борисов побесня. Останалото е известно: Цвета-

назована поименно от Цветанов партия му била предложена да работи за нея. Коя ли ще да е тази партия? Може би „Воля“ на Веселин Марешки? Или ДПС на Карадайв и Догаган? Защо не и „Демократична България“? Извън подожрение е само БСП. Драгомир Стойнев обясни връщането на

гонването на Антон Тодоров, Цветан Цветанов, Данаил Кирилов и Делян Добрев от парламента не е успех на БСП и Корнелия Нинова?

Засега Цветанов декларира лоялност към ГЕРБ и лидера Борисов, но в политиката лоялността понякога е неутрайно и твърде разтегливо понятие. Може би от страх да не се възобновят някое от делата, по които беше съден, или да не се заравят в нови такива при това настъргване на Специализираната прокуратура и на КП КОНПИ, Цветанов няма да каже лоша дума за Борисов. Но без битка няма да мине. Всеобщо е впечатлението, че огромна част от корпоративния вот за ГЕРБ се осигуряваше от структури, фирми и лица, които са му лично задължени и предани. И отношенията са такива, че дори и да има известно отпадане както сподели пред седмица читател на сайта „Афера бг.“ сподели преди седмица: „Рано или късно Цветанов ще потопи Борисов... Ако преди това не го споходи, писа той, някоя рукола“. Пази, боже, този черен хумор ако се окаже истина, но пък няма има нещо ново под слъцето!

На стр. 4

ОМАГАРЯВАНЕ И ОБЕЗМАГАРЯВАНЕ..

казал железният немски канцлер Ото фон Бисмарк: „Никаде не се леже така, както на лова, на война и преди избори!“ Забавно е, че ГЕРБ, означава, значи, за „Суджук гейт“, „Кум гейт“, „Апартамент гейт“, „Кочи за гости гейт“ и далаверите на герберските кметове. Нали Цветан Цветанов е отстранен от всички ръководни постове в ГЕРБ? Трябва, значи, и Корнелия Нинова да се оттегли от поста председател на БСП, понеже е загубила европейските избори. А защо Борисов не поиска и Станишев да се оттегли от ръководството на ПЕС? Нали се похвали, че е победил лидера на европейските социалисти?

Обаче, ако следваме тази логика, след загубата на президентските избори през 2016 г. Бой-

ко Борисов трябваше да подаде оставка, не само като премиер, а и като лидер на загубила партия ГЕРБ. При това Румен Радев отвя кандидатката му Цеца Цачева с над 60:40 от гласовете. А, за разлика от 2014 г., днес БСП на Нинова има 5 евродепутати: - топка, колкото и ГЕРБ. Шестият, Александър Йорданов, е депутат на СДС, не на ГЕРБ, нали?

Прибягването до плоската хитрина със свеждането на партийната субсидия до 1 лев за действителен глас напомня за съзлата, която Цеца Цачева пророни от едното око по време на телевизионния дебат с Румен Радев. Лъжата й, че за първи път споделя нещо „за дядо си, убит от комунисти-

те“, беше разобличена незабавно с кадри от предишно нейно гостуване в предаването „Свободна зона“ на Георги Коритаров по ТВ+. Фалшът беше наказан, както се надявам да стане и с фалшивото намерение на ГЕРБ да се вслуша със задна дата във волята на гласо-

подавателите от референдума на Слави. Те искаха и мажоритарно, и електронно гласуване, а ГЕРБ не можа да им осигури дори машинно. Така към „успехите“ си Борисов добавя още един: погребването на ГЕРБ да се вслуша със задна дата във волята на народната дата във волята на гласо-

Най-смешното е, че когато предлагат закони и законодателни промени, българските управляващи не мислят, че сами ще страдат от тях, когато минат в опозиция. Няма вечни във властта. Няма незаменим и незаобиколим фактор. Няма с малко, но завиаги. Остава магаретата в ГЕРБ да се убедят, че може и без Бойко Борисов. България отдавна го знае. Тя може без всички „магарета“ били те от ГЕРБ, ДПС, ДБ, СДС, или ПП, „Воля“. България трябва да се „обезмагарява“ не откъм четирикрати, които отдавана за народа са мерцедесите на прехода. С „омагаряването“ на хората във властта трябва да се спре. Двукраки магарета, жадуващи за власт и облаги, у нас винаги ще се намерят. Въпросът е да не им поверяваме да водят кервана...

МАЗОХИСТИ ЛИ СМЕ?

Петър Цанев

Мазохизмът е извращение, свързано с получаване на удоволствие от изпитване на физическа болка. Резултатите от последните избори, проведени в Родина ни ме карат сериозно да се замисля дали голяма част от сънародниците ми не са мазохисти. Защо ли? Ами защото за пореден път те изпитават това удоволствие, че гласуват за една партия, която доведе държавата ни до просешката тояга. Сигурно ги боли от тежките констатации на брюкселските ни началници, че България е най-бедната държава в Европейския съюз. Може би ги боли, че заплатите и пенсията на сънародниците ни са най-ниските на континента и че българите живеем с цели десет години по-малко от другите европейци. Не може да не усещат болката, че над два милиона предимно млади и образовани хора са прогонени от Родина ни, че към техните родители, баби и дядовци се провежда безсрамна геноцид и че България е в демографска катастрофа, т.е. тя загива пред очите ни. Не вярвам, че не чувстват болките от сериозните

Илюстрациите на Наталия Касаджик са от книгата на Петър Цанев "Към каква Европа ни водят"

проблеми в образованието и здравеопазването, че заводите ни са разрушени и че селското ни стопанство е

унищожено, че се харчат милиарди за ненужна военна техника, уж с отбранителна цел. Затварят си очите и се

правят, че не ги боли от злоупотребите с власт от страна на тези, за които пускат бюлетините си: за евтино закупените жилища и за отклонените европейски пари за частните им къщи. Сигурен съм, че изпитват силната болка от това, че сме на първо място в класацията на корумпираните държави? Въобще няма област от живота ни, която да не е унищожена напълно. Всичко това е известно и всеки българин го знае прекрасно. Знае също, че виновни за тази ситуация са избраните от него управници. Следователно нормално е тези некадърници да бъдат изметени от властта и да бъдат вкарани в затворите, след като им бъде конфискувано цялото имущество, което са откраднали. Вместо това обаче резултатите от изборите сочат съвсем друго – некадърниците не само че няма да бъдат изметени от властта и да са в затворите, ами ще продължат да крадат и да ни лъжат, че държавата ни се развива добре. И всичко това заради пустия му мазохизъм на българина – колкото по-силно го биеш, толкова по-хубаво му става. Боли го човечеца, но той си знае, че трябва пак да пусне бюлетината за тоз, който го удря с камшика.

СЛЕД ЕВРОИЗБОРИ 2019: ПОБЕДИТЕЛИТЕ СЪЩО ПЛАЧАТ!

От стр. 3

Само дето към „моралните стандарти“ на ГЕРБ ще се добавят стандартите на Борджигите и похватите на Ливия от времената на император Клавдий. Извън страховитата страгика на това последно изречение се питаме дали не беше по-добре Цветанов да беше влязъл в затвора по някое от делата срещу него, за да не гледа как Илиана Бенюска, която Борисов вози с правителствения самолет от Рим до Абу Даби, го причислява към „магаретата с шпайкове“! В предаването й по Канал 3, на 2 юни, т.г. имахме такова подзаглавие: „Ще спре ли Борисов магаретата с шпайкове?“. Ведещата беше компилирала твърдението на Борисов, че когато основавал партията имал 90% рейтинг и „магаре да вържел, пак цяло да стане депутат“. Към това твърдение бе касирана декларацията на Цветанов, че за сега ще окачи шпайковете на гвоздеа. От казаното и зрителят и

слушателят трябваше да заключат, че Цветанов надсочил сянката си и от „партиен строител“ и се превърнал в „безполезен идиот“, както би казал Орбан за всеки от бюрократите в Брюксел. Според Илиана Бенюска, той вече се превърнал във воден камък на шията на Борисов и партия ГЕРБ, така че беше по-добре Цветанов да беше влязъл в затвора по някое от делата срещу него, за да не гледа как Илиана Бенюска, която Борисов вози с правителствения самолет от Рим до Абу Даби, го причислява към „магаретата с шпайкове“! В предаването й по Канал 3, на 2 юни, т.г. имахме такова подзаглавие: „Ще спре ли Борисов магаретата с шпайкове?“. Ведещата беше компилирала твърдението на Борисов, че когато основавал партията имал 90% рейтинг и „магаре да вържел, пак цяло да стане депутат“. Към това твърдение бе касирана декларацията на Цветанов, че за сега ще окачи шпайковете на гвоздеа. От казаното и зрителят и

дядко Недялков. Всички те се занимават денонощно с раздорите в БСП, сякаш тя управлява, а не ГЕРБ на Бойко Борисов. За втрешно партийната опозиция в БСП да не говорим. Някои от нейните представители са готови да загубят още едни избори, само и само да могат да сторят вината върху Корнелия Нинова. Сякаш без нея БСП е печелила всички избори срещу ГЕРБ. Възможно е Конгресът на БСП да гласува отново доверие на Нинова, както и да избере човек, който да председателства партията до избора на новия партиен лидер. Решаването на проблема за лидерския пост в навечерието на местните избори едва ли ще помогне за по-доброто представяне на БСП, но жребият вече е хвърлен. Все пак Нинова ще отиде на Конгреса с някакъв актив, непостигнат при председателите Станишев и Миков: спечелването на президентските избори, двукратното увеличаване

на броя на депутатите в 44-то НС, увеличаването броя на евродепутатите с един и на гласовете за БСП с над 50 000, плюс свалянето на втория човек в ГЕРБ Цветан Цветанов. Докато опозицията ще отиде, както габровецът на кулинарна изложба: вместо да занесе свое кулинарно произведение, той завел брат си. На жадуващите за реванш трябва да се задава непрекъснато един въпрос: какво постигнахте, когато Нинова още не беше в ръководството на БСП? Кой тогава ви пречеше да победите ГЕРБ? Но това си е лично мое мнение.

В политиката победите и пораженията са относителни и променливи понятия. Не се знае какво губиш, когато печелиш и обратното. Но, ако европейските избори изглеждат нещо отвлечено за 70 на сто от българите, свеждащи ЕП до синекура на 751 хранителни, втрешните избори – местни и парламентарни, са нещо друго. На тях се определя настоящето и бъдещето на

България, нейните региони, области, градове и села, а не бъдещето на бюрократичното образование, наречено ЕС. Управляван от една бюрокрация, отчуждена от националните държави, неизбрана от и не отговорна пред европейските граждани, ЕС е обречен на вегетиране или разпад, ако не се реформира в духа на уважение към християнските и националните ценности и традиции. След английския Брекзит, може да има Фрекзит, както и Итаלקзит. Въпреки послевичната си бедност, управлявана „успешно“ от партии като ГЕРБ, България обаче ще напусне последна потъващия кораб. Не, защото управниците ни спазват капитанския кодекс, а защото България отдавна спи на най-близкия до дъното етаж и няма да чуе оркестъра, който свири на палубата на европейския „Титаник“.

ЗОРА

ПО ТАКТИЛНАТА ЛЕНТА НА НЕВИЖДАЩАТА СОФИЙСКА ОБЩИНА

Камелия Александрова

БСП - София показа как ГЕРБ "усвоява" 2 млн. лв. евро-средства чрез ремонта на 70-то основно училище „Св. Климент Охридски“

Милка Христова: призовам кмета Фандъкова да ми покаже лично, на място в училището, къде точно са поставени дъбов паркет за 52 лв./кв.м, без ДДС, и луксозен теракот за 53 лв./кв.м

Това е една история за ремонт. Поредна история за ремонт с европейски средства в София. История за едни "усвоени" 2 милиона лева. И за видимите резултати от това усвояване.

Става дума за 70-то основно училище "Св. Климент Охридски" в Столичния квартал "Регидерно преградие", район "Врбница". От година това училище е в ремонт, а паралелно с ремонта се провеждат и учебните занятия. Средствата за този ремонт са европейски. Това училище е едно от общо 26 училища и детски градини, за които през лятото на миналата година бяха отпуснати европейски средства по Оперативна програма "Региони в растеж". Общата стойност на програмата е 63,6 милиона лева, 58 милиона от тях са безвъзмездна финансова помощ, а съфинансирането от страна на Столична община е 5,6 млн. лв.

Заделените средства за ремонт на 70-то основно училище са около 2 милиона лева. След процедура по ЗОП, да извърши този ремонт е избрана фирма "Мега Хиерострой" ЕООД. Срокът на изпълнение е 245 календарни дни. Ремонтът е трябвало да приключи на 26-и март тази година. Строителният надзор е възложен на фирмата "Софинвест" ЕООД, чийто едноличен собственик на капитала е Столична община.

След получени поредица от сигнали от граждани за некачествено извършване на ремонта и сериозно забавяне на дейността, на 4 април 2019 г. заместник-председателят на СОС от БСП Милка Христова и председателят на групата на социалистите в СОС и лидер на БСП - София Калоян Паргов правят официално питане до кмета Йорданка Фандъкова. Част от въпросите са свързани с това дали са контролирани доставките на материали, има ли издадени досега протоколи или актове от надзорната фирма за извършените строителни дейности в това число и за лошо качество,

има ли наложени глоби и санкции на изпълнителя и в какъв размер...

Отговорът на питането е забавен почти 2 месеца! Той е включен в дневния ред по точка 84 на първата сесия на СОС след евроизборите – четвъртък, 30-ти май 2019 г. Самият отговор в рамките на три страници и половина Милка Христова и Калоян Паргов го получават едва в сряда, 29-ти май, след края на работния ден.

"След като се запознахме с отговора на кмета Йорданка Фандъкова с Калоян Паргов не останахме удовлетворени, тъй като в него на 3 страници пространно се обясняват целите и обема на проекта, технологията на сключаването и изпълнението на договора, без обаче да се дават конкретни отговори на поставените въпроси, коментира Милка Христова. - По наше искане разглеждането на отговора на питането беше отложено за следващата сесия на СОС, която ще бъде на 13-и юни."

70-то основно училище "Свети Климент Охридски"

Възмутена от отговора на кмета, Милка Христова решава да провери лично дали твърденията на кмета Фандъкова по повод питането, отговарят на истината. И в петък, 31-ви май, в ранния следобед, прави посещение в 70-то основно училище.

"Това, което видях, надмина и най-лошите ми очаквания, коментира тя. - В отговора на кмета Фандъкова пише, че възложителят в лицето на Столична община и надзорната фирма в лицето на общинското дружество "Софинвест" осъществяват непрекъснат контрол върху качеството на влаганите строителни материали и изпълнените строително-монтажни работи. Кметът твърди също, че до настоящия момент са съставени всички изискуеми актове и протоколи - 18 на брой, като не са установени отклонения от изискуваните материали. В отговора също така е посочено, че от стартирането

на ремонта до 5 април 2019 г. са извършени повече от 160 посещения на обекта от представител на възложителя, тоест Столична община".

Изненадващо, едва в края на март и началото на април тази година, се появява протокол с констатирани недостатъци. В отговора на кмета Фандъкова на питането от Милка Христова и Калоян Паргов обаче не е посочено в какво точно се изразяват тези недостатъци. При последваща проверка на 1 април 2019 г. е установено, че тези недостатъци не са отстранени и е наложена неустойка в размер на 500 лева на ден, считано от 1 април до отстраняването им! От тази дата до отговора на Фандъкова на питането от Христова и Паргов са изминали почти 2 месеца. В отговора на кмета обаче напълно липсва информация за това какво се е случило през този период - отстранени ли са недостатъците и ако не са, какъв е размерът на неустойката досега.

Милка Христова - общински съветник, заместник-председател на СОС от БСП

установява, че то продължава да бъде работна площадка, а ремонтните дейности са много далеч от "рязане на лентата". Въпреки че ремонтът по договор трябва да е приключил в края на март тази година. В ранния следобед в ден петък работниците от строителната фирма, които извършват някаква дейност в училището, са по-малко от пръстите на едната ръка.

"Там се озовах в някаква паралелна реалност. Обектът, който трябваше да е готов в края на март, е във вид на разхвърляна строителна площадка, коментира Милка Христова. - Фасадата на училището е някакъв странен пачугърк от ярки, крейцаци цветове, които е крайно неподходящи за учебно заведение. Качеството на изпълнението на настилките в двора е изключително лошо. Плочите са наредени и фигурирани по безобразен начин. По примера на тактилната лента от площадката материали и цени за изпълнение, които съответстват всеки един такъв ремонт - ВИЖ В КРАЯ НА ТЕКСТА ПЪЛНАТА КОЛИЧЕСТВЕНА СТОЙНОСТНА СМЕТКА), фиксирират респективни цени на материали. Например: ще бъде поставен нов дъбов паркет на площ от 1122 кв.м. при цена 52 лева на квадратен метър, без ДДС, фаянс на цена от 43 лева, без ДДС, теракот за 53 лева на кв.м., без ДДС".

При посещенията в 70-то основно училище, Милка Христова

"Имаме всички основания да считаме, че съставянето на констативния протокол от март тази година за недостатъците по ремонтните дейности е провокирано именно от нашето питане, коментира Милка Христова. - Когато се подготвях за това питане ми направи впечатление, че в количествено-стойностните сметки (б.а. това са таблици с цени на материали и цени за изпълнение, които съответстват всеки един такъв ремонт - ВИЖ В КРАЯ НА ТЕКСТА ПЪЛНАТА КОЛИЧЕСТВЕНА СТОЙНОСТНА СМЕТКА), фиксирират респективни цени на материали. Например: ще бъде поставен нов дъбов паркет на площ от 1122 кв.м. при цена 52 лева на квадратен метър, без ДДС, фаянс на цена от 43 лева, без ДДС, теракот за 53 лева на кв.м., без ДДС".

При посещенията в 70-то основно училище, Милка Христова

ва ясно, че фаянсет и теракотът в тоалетните изобщо не отговарят на цените от количествено-стойностните сметки. Освен това са поставени изключително некачествено - криви плочки и фуги. Озеленяването в двора се състои от няколко полуизсъхнали дръвчета и храсти..."

В отговора на питането на Милка Христова и Калоян Паргов, кметът Йорданка Фандъкова твърди, че за всички вложени в ремонта материали се съхраняват мостри във фирмата, осъществяваща надзор, това е общинската "Софинвест". И че тези мостри отговарят на поставените материали в училището.

"Тегърва предстои да изясним колко варно е това, защото от пръв поглед нищо от казаното и от отговора на кмета не съвпада с видяното от мен на място, заяви Милка Христова. - И най-важното - цялото това "изключително качествено" усвояване на около 2 милиона лева е ставало по бутелното око на представителя на Столична община, който е бил на обекта точно 160 пъти по официални данни, предоставени от кмета Фандъкова!"

Заместник-председателят на Столичния общински съвет от БСП добави, че малко преди да си тръгне от училището младеж, представящ се за човек от фирмата, извършваща ремонта, опитал да обясни удължаването на ремонтните дейности с изграждането на ограда, която не била планирана в поръчката.

"От това, което видях на място в 70-то училище възникна куп нови въпроси, коментира Милка Христова. - Затова предлагам на кмета Фандъкова да направим заедно инспекция на ремонта и тя на място да ми отговори на всичките въпроси. Да ми каже дали това, което ще види с очите си, я удовлетворява. Да каже дали това е обектът, който е посетил 160 пъти от представителя в Столична община и не са намерени никакви недостатъци. Да посочи кметът Фандъкова къде в училището е поставен дъбов паркет, първо качество, за 52 лв./кв.м., без ДДС. Да каже тя като учител и директор на училище, дали фасадата на едно училище трябва да изглежда така, като тази на 70-то ОУ. Да отговори на въпроса дали този ремонт наистина струва 2 милиона лева и кога ще му видим края. Искам всички тези отговори на тези въпроси в училището. Чакам тя да посочи ден и час, в който да направим заедно инспекцията."

ФЕСТИВАЛЪТ НА ПАТРИОТИЧНАТА ПЕСЕН „ОТЕЧЕСТВО“

На 2 юни, в град Плевен, бе открит Фестивалът на патриотичната песен „Отечество“, организиран от областната структура на ПШ „Нова Зора“ и Творческо обединение „Зора“ към сдружение „Еразия“. Председател и на двете е неуморната и вдъхновена Евгения Иванова.

Евгения Иванова - неуморна и вдъхновена

Тази година Фестивалът е осми поред. Този факт предполага утвърждаването на една традиция, привлякла вниманието не само на плевенската общественост, но и на състави и гости дошли от различни краища на страната и изпълнили до краен предел зала „Катя Попова“, където в последния момент бе приютена културната проява, заради лошата метеороло-

гична обстановка. 38 състава от цялата страна се включиха в 8-то издание на фестивала.

Техните изпълнения бяха оценявани от авторитетно жури

с председател Елка Недялкова - преподавател в НУИ „Панайот Пипков“ и членове: преподавателят в същото училище Валентин Недялков и Ваня Делийска - ръководител на детския хор „Звъника“, една от културните гордости на града.

Точно в 10:00 часа гръмнаха звъните на „Мила Родино“. След химна, с кратко приветствие към участниците и зрителите се обрна председателят на ПШ „Нова Зора“ и главен редактор на едноименния седмичник - Минчо Минчев. (Словото поместваме отделно.)

Евгения Иванова имаше привилегиата да открие фестивала и да покани на оригинално украсената сцена, най-напред Фанфарния духов оркестър

от Начално училище „Христо Ботев“, Плевен, с ръководител Павлин Ангелов и Вокална група „Ботевци пеят“, с ръководител Надежда Николова. В деня на Ботев и загиналите за Свободата на Отечеството, техните изпълнения бяха искрата, от която лумна пламъкът на патриотичните възвращения, обхванал и участници, и публика.

Заредиха се различни хоровете и групи, индивидуални изпълнители и дуети. Пееха и млади, и стари, пееха участници и зрители. Журито не прекъсваше участниците, водеше си бележки, понякога слушаше заинтригувано, друг път си кимаша с глава един на друг, но никога, както се видя, не се усъмни в тяхната компетентност, авторитет и справедливост в оценките.

Точно в 12 часа водещата на събитието Даниела Заркова прикани участниците и публиката със ставане на крака да почетат паметта на героите. Воят на сирените влетя в зала „Катя Попова“, издигна се над смълчаните редове, изпълни душите и сърцата на присъстващите, и сякаш съедини жарта на подвига в наднебесните български поселения с живия пламък на патриотичното чувство, огласявано от безсмъртните звуци на вечните български песни.

Организаторите бяха вписали в сценария и една изненада, която се оказа може би най-неочаквана тъкмо за главния редактор Минчо Минчев. Той трябваше да награди с отличителен знак „30 години вестник „Зора“ извън доброволци - разпространители на вестника. Оказа се, че Евгения Иванова и за това е помислила. Знаците бяха предварително изработени, а удостоверенията към тях - написани.

Освен това за участниците, които се състезаваха в различни категории, тя бе предвидила многобройни награди и достойни отличия. За журито остана само удоволствието да уточни отличията.

Много колективи и отделни изпълнители бяха наградени. Награди получиха и много от организаторите, но най-важния извод от този паметен ден, 2 юни, около който всички се обединиха, е че Фестивалът на патриотичната песен е прекрасно начинание - вдъхновяващо и необходимо.

ЗОРА

НАЧИНАНИЕ ВДЪХНОВЯВАЩО И НЕОБХОДИМО

Уважаеми граждани на град Плевен,
Уважаеми гости на град Плевен,
Драги участници във фестивала на поетичната песен „Отечество“,
Приятелю,

ча. България се научи да пее, тъй както през сълзи се пей. Да даде Бог вашата песен да обходи от край до край цялата българска земя! Избършете с вашата песен очите на скръбните ни майки

Вечният кръст на подвига

Аз съм гост на това културното събитие, но ми е вменена високата длъжност, да дам началото на патриотичното надпяване, посветено на деня на Христо Ботев и на падналите герои за Свободата на България.

Минчо Минчев

Малко е да кажа, че се вълнувам, че се опитвам да укротя думите, за да не пропусна онези, без които 2 юни би бил най-обикновен ден от календара.

2 юни е най-високият връх в стръмния път на Родината, изкачен с изранените нозе и изпепелената душа на нейния гениален син - великият поет на България - Христо Ботев. Той е осветен от неговата кръв, омълен е от неговия титаничен дух, от пламенната му любов към поробеното Отечество. Това е денят, в който „Земя и небо, звар и природа“, рече тоха като име на безсмъртието великото прозрение на поета: „Тоз, който пагне в бой за Свобода, той не умира!“.

Някой беше казал, че всяко поколение трябва да се бори за свободата си. Но подвигът на Ботев и онези 205 верни на смъртта и обречени на свободата негови другари, начертаха с кръвта си, „по скали и по орляци“, вечните ориентири на своя не надминат пример в невършващите битки за Свободата. За тях и за нея са вечните песни на България. За тях и за всички, които „в редовете на борбата“, наидоха своя гроб, е нашата молитва днес.

Пейте, братя и сестри. Пейте и дано да ви чуе цяла България. Най-истинска и необходима, и най-страшна за врага, е онази песен, която е продължение на пла-

От ляво на дясно - Ваня Делийска, Елка Недялкова - председател и Валентин Недялков

Група за морски патриотични песни „Катерник“, град Созопол

Мъжка певческа група „Георги Измирлиев“ от град Горна Оряховица

Фрагмент от публиката в зала „Катя Попова“

Наградени участници

Хорове:
Звание „Лауреат“ бе присъдено за Хор „Балкански звуци“, с ръководител Живка Петрова;
Първо място получи Камерен хор град Тервел, с ръководител Живко Колев;
Второ място бе дадено на Хор „Емилия Банчева“ с ръководител Гая Кокорска;
Второ място получи и Камерна формация „Лира“, град Нови пазар, област Шумен, с ръководител Милка Данаилова;
Вокални групи: Лауреат на Фестивала е вг от с. Одръне, община Пордим, с ръководител Величка Димитрова;
Първо място - вокална група „Дружба“ при Народно читалище „Пробуда“ 1907, село Подем, община Долна Митрополия;
Първо място се присъди и на Мъжка певческа група „Георги Измирлиев“ от град Горна Оряховица, с ръководител Аспарух Костов;
Второ място - Вокална група „Извор“ при Клуб на пенсионера, с. Телиш, област Плевен, с ръководител Веско Генчев;
Вокална група „Еделвайс“ при Народно читалище „Иван

Радоев“, град Пордим, с ръководител Красимира Борисова;
Трето място - Вокална група „Наша песен“ село Коиловци, община Плевен, с ръководител Николина Станчева;
и на Вокална група „Надежда“ при Клуб на пенсионера, град Белене, с ръководител Стефка Джантова.
Най-високата награда за индивидуално изпълнение получи Ива Николаева Иванова от с. Стежерово, община Левски и Румен Петков от Клуба на хора с увреждания, град Плевен.
Журито присъди звание „Лауреат“ на Начално училище „Христо Ботев“ град Плевен - за цялостна творческа дейност; златни медали получиха Фанфарен духов оркестър, с ръководител Павлин Ангелов;
и Вокална група „Ботевци пеят“, с ръководител Надежда Николова.
Специалната награда на вестник „Нова Зора“ получи Красимир Кунчев от град Червен бряг.
Специалната награда на ПШ „Нова Зора“ бе връчена на Група за морски патриотични песни „Катерник“ при Съюза на офицерите и сержантите от резерва и запаса, град Созопол, с ръководител Наска Калата.

ЗЛАТНАТА ЗМИЯ НА ГЛОБАЛНИЯ КАПИТАЛ

От стр. 1

доц. д-р Петър Голийски

От този момент нататък вече само римските императори имали легитимното право да сечат златни монети като символ на своята върховна власт над страните, народите и владетелите в древния свят. Така златото станало не само светски, но и свещен и свещенически метал, върху който в качеството си на върховен жрец имал монопол римският император. От Константин Велики нататък този свещен и свещенически метал станал собственост на Исус Христос, чийто наместник на земята бил римският император и следователно той упражнявал правото на собственост върху него.

Съобразно тази имперска идеология всички други царе, князе, вождове в древния свят били подчинени на римския император във владетелската йерархия и като такива нямали право да сечат златни монети. За сметка на това върху сеченото на сребърни, медни и други монети нямало никакви ограничения. Ако някой владетел (например германските крале в Европа от V век насетне) все пак сечал златни монети, то той го правел единствено като наместник в качеството им на локални монети на римския император с неговия лик и римска символика на тях. Всеки опит за сечене на златни монети без санкцията и извън признаването на авторитета на императорите бил приеман като оспорване на тяхното вселенско върховенство. И обратното – всеки отказ от самоволно сечене на злато представлявало признание, че съответният владетел е включен в римското семейство на държави и владетели.

Византийският правопреемник

През 476 г. последният владетел на Западната римска империя Ромул Августул е свален от варварина Одоакър, който изпраща императорските му регалии на единствения останал законен римски император в Константинопол, като по този начин признава върховенството на Източната римска империя (Византия). Реалният израз на признаването на този сюзеренитет от страна на новоизлюпените германски кралства на Запад обаче била тяхната монетарна политика. Владетелите на Франкското, Остготското, Вестготското кралства приемат безусловно да сечат своите златни монети по римски об-

От Константинопол до Ню Йорк и Пекин

разец и с лика на източноримските императори. Кралете на вандалите в Африка, които били в постоянна вражда с василевса в Константинопол, не получават това право и емитират само сребърни монети. Единственото из-

междовото на християнските владетели“ в Константинопол. Другото изключение са няколко монарси в Испания, които обаче сечат своите жълтици под формата на имитации на арабски златни динари. Впро-

с прясно насечени арабски жълтици, на които липсвал образът на Юстиниан. Дотогава арабите сечели монети, на които присъствали неизменно ликовите на източноримските императори и въпреки че воювали на живот и

и меркантилни мотиви. От времето на Цезар в Европа съотношението (рациото) злато – сребро било 1:12, докато на изток, в Индия и Китай, то било 1:6 или 1:7, тоест спрямо Запада среброто било два пъти по-скъпо. Следователно, според монетарния историк Стивън Зарленга, „заг свещения прерогатив на василевса да сече златни монети стои възможността да се обменят централизирано сечените (от държавата) златни безанти срещу локално сечените сребърни монети в съотношение 1 към 12 и същевременно да се обменят сребро за два пъти повече злато на ключета в Индия.“ Всяка намеса в този механизъм щяла да поразява в самото сърце могъществото на императора.

Тази система, действаща още от времето на ранната Римска империя, имала обаче като резултат изсмукването на сребърните наличности в Европа в посока на Индия и Китай, където за 12 кг сребро можело да се получи не 1 кг злато, както в Европа, а 2 кг. Неслучайно в началото на II век римският автор Плиний се оплаква, че всяка година от империята в посока на Индия и Китай изтичали 100 милиона сребърни сестерции, равняващи се на 1 милион златни ауреуса. Това изтичане на ценен метал се приема за една от причините за постепенното финансово изтощаване на Римската империя.

Ако в епохата, когато Римската империя се простирала от Британия до Египет и от Мароко до Кавказ, сребърно-златното съотношение 12:1 изсмуквало сребърната ликвидност на империята в посока Индия и Китай, след рухването на Запада и оцеляването само на източната половина на Римската империя ситуацията се променя в положителна за константинополските императори посока. Ако до V век Римската империя се явявала крайната западна спирка на ориенталските стоки, което водело до изтичане на среброто ѝ в източна посока, след V век Източната римска империя вече се превърнала в транзитна спирка. Сега вече, използвайки уникалния си монопол върху сеченето на златни пари, императорите в Константинопол не само ставали посредници в търговията между Ориента и Запада, но заигравали ролята на Индия и Китай спрямо Европа. Купувайки срещу имперски златни номизми сребро или пък стоки в Европа срещу сребро, но преизчислено по курса на

смърт с тях, признавали теоретично сюзеренитета им. Абд ал Малик слага край на тази игра и получава отговор под формата на византийско нахлуване на своя територия. По този начин Ромейската империя нагледно показала на целия свят, че няма да се шегува с онези, които нарушават уникалния ѝ свещен прерогатив да сече злато, особено ако са в географския

Константинопол преди да бъде превзет от кръстоносците 1204 г.

ключение от този ред били англосаксонските крале в Британия, които сечат златни монети със свой дизайн, който няма нищо общо с римския, поставяйки се извън и явно противопоставяйки се на политическата система, оглавявана от източноримския император. Но и този англосаксонски „протест“ е до време, защото след 40-те г. на IX век за период от 400 години на Запад е прекратено изобщо всякакво сечене

чем именно арабите се оказват големият враг на установената още от Цезар и Август легитимистично-монетарна традиция.

Между 634 и 714 г. арабите мюсюлмани завземат огромни територии между Индия и Южна Франция. Източната римска империя води война на живот и смърт в течение на десетилетия, за да склочи времен-

Катедралата Сан Марко във Венеция

на златни монети.

Единствените други епископични и периферни случаи в християнския свят на опълчване на този златен монопол и прерогатив на василевсите са норманските крале на Сицилия от XI–XII век, заклетни врагове на Византия, които, сечейки свои златни монети, отпраздват легитимистично предизвикателство към „главата на се-

но примире с исляма през 686 г. Само шест години по-късно император Юстиниан II (онзи с отразения нос, на когото нашият Тервел връща престола), вместо да се постарее да укрепи обезкървената си империя, нарушава примиренето, но е позорно разгромен. На изсяняването на причината за това шизофрено поведение рядко се отделя внимание. А тя е, че арабският халиф Абд ал Малик изплатил една от вноските на дължимия на ромеите данък

обсег на армиите ѝ.

Заг фасадата на идеологията

Източноримските императори надали са знаели израза „каквото и да си говорим, става дума за пари“, но със сигурност са били наясно с този житейски механизъм. Защото зад яростното защитаване от страна на римските/ромейските императори на уникалния им прерогатив да сечат златни монети се криели съвсем прозаични

И НЕЙНИТЕ ЛОВНИ ПОЛЕТА

златната номизма, и препродавайки среброто или стоки на Изток срещу 2 пъти поевтино злато (или пък стоките срещу двойно скъпо сребро на местните пазари), имперските търговци можели да генерират печалби в аритметична прогресия. Тази система, която се задържала до 1204 г., буквално изсмуквала Европа в полза на Византия и поддържала векове наред имперското финансово, икономическо и политическо могъщество. Нещо повече, покрай всичко друго столетия наред в християнския свят византийската номизма играела ролята на международна сметководна единица и на един вид „световна резервна валута“. Единствено арабите с оръжие в ръка успяват да се еманципират от този модел, сечейки своите динари при курс 1:7 на златото спрямо среброто, точно както бил в Индия и Китай (а не при 1:12 като в Европа и Византия) и при този „обменен курс“ не губели сребърна ликвидност спрямо тези две страни износители на луксови и високо добавена стойност стоки.

Запагът плячкосва Изтока

Докато Източната римска империя се стремела да наложи своя монопол в търговията с Ориента и да превърне Константинопол в единствена стокова борса, където да си дават среща търговци от цял свят, някои сили на Запад още от IX век опитват да се изплъзнат от хватката на василевсите. Амалфийците и венецианците, въпреки че са официални васали на Източната империя, решават да нарушат нейните ограничения за търговия с мюсюлманите. За да не се набива това на очи, венецианците се ориентират към зони встрани от имперското внимание – Тунис и Египет. През IX век венецианците са вече на александрийските тържища и заобикаляйки Константинопол, започват да внасят в Европа подправки, коприна, текстил и злато. Чрез копирането в по-малък размер на византийския търговски модел, основан на разликата в рациото между златото и среброто на Запад и на Изток и възползвайки се от мюсюлманското съотношение 1:7, печалбите на венецианците от морската търговия с Египет достигнали стотици проценти и се превърнали в основата на богатството им. Навлизането в източната търговия обаче не само послужило за натрупване на капитал във Венеция, но и показало на нейните търговци какви перспективи крие устано-

вяването на цялостен контрол върху посредническата позиция между Изтока и Запада. А това значело неизбежен конфликт с Константинопол. Удобният случай идва през април 1204 г., когато превозените с венециански кораби рипари от Четвъртия кръстоносен поход, вместо да продължат към Светите земи, са насочени от венецианците против Константинопол. Великата столица на старата Римска империя, акумулирала в себе си не само хилядолетна култура, на и вековни богатства, е подложена на варварски грабеж. Освен важни търговски бази като островите Крит и Евбея, венецианците получават 150 000 (близо 7 200 000 унци) плячка.

Италианските гъжгжета-колосу

До 1204 г. Византия, ако се възприеме формулировката на Фернан Бродел, е отделен свят-икономика, силен, агре-

ставява първото от няколко премежавания на глобалния капитал от източна в западна посока, осъществили се през последните осем века. Но за разлика от следващите, които са извършени плавно и по мирен път, това първо прехвърляне на капиталите е насилствено и брутално. То обаче полага основата на големия икономически и културен подем на Италия и Западна Европа в следващите столетия. За това директно свидетелства фактът, че между 1200 и 1350 г. лихвите, изплащани по заемите във Флоренция, падат от 20-22% на 5-8%, а между 1240 и 1343 г. приходите на Флоренция нарастват 11 пъти.

Въпреки че Венеция съспива бившия си сюзерен Византия и се окопава на бившите ѝ позиции в международната морска търговия между Леванта и Европа, тя се оказва блестящ ученик на победения си конкурент. Венецианската република бързо се превръща в колосална стокова борса и склад, като налага на своите европейски контрагенти условието те да идват на място и да купуват и продават стоки срещу моста „Риалто“ – практика, прилагана столетия наред от Източната империя. Пак, подобно на Византия, Венеция установява силен държавен контрол върху финансите, икономическия живот

Сцена от филма „Венецианския търговец“

рение, засягащо не само Венеция, а целия Запад. В очите на католическия свят превземането на Константинопол поставило официален край на Римската империя, а оттам и на поддържаня столетия наред уникален монопол на василевсите да сечат жълтици, предостоящи на поддържаня християнски монарси правото да сечат в най-добрия случай сребърни монети. След отпадането на старото ограничение изведнъж в рамките на 6-7 десетилетия Запада започва да сече златни пари. Началото е поставено от Фридрих Хохеншауфен през 1225 г. в Неапол, последван от френския крал Луи IX през 1250 г., Флоренция през 1284 г., английския крал Хенри III през 1257 г., Венеция през 1284 г. с нейния прочут дукат, папа Йоан XXII в Авиньон през 1316 г. и т.н. Старият римски ред бил рухнал.

Плячкосването на Константинопол и разсипването на Източната империя пред-

и търговията си, като например въвежда практиката държавата с обществени средства да строи огромни търговски кораби, т.нар. galere da mercato, които после частни предприемачи намагат за извършване на едромащабната си международна търговия, простираща мрежата си чак до Фландрия и до Англия. В съчетанието от либерализъм и държавна подкрепа и регулация Венеция постепенно се превръща в търговски и финансов колос, особено след като в резултат от войната Киуджа генуезките съперници и конкуренти са елиминирани от левантинската и егейската морска търговия. Когато през 1423 г. преди смъртта си старият дож Томазо Мочениго изброява активите на републиката, на фона на размерите на Венеция и колониземноморския стокообмен. По този начин след като северният маршрут, излизащ в Крим, секва, южният маршрут на ориенталски стоки се оказва също затворен за Генау и това принуждава капиталите ѝ да търсят нови терени за печалби.

Следва продължение

Икономическата кон- фронтация между САЩ и Китай, икономики номер едно и номер две в света, достиг- на нов и още по-опасен етап с предприетата от Вашинг- тон ескалация на търговската война между двете страни и налагането на тежки антики- тайски протекционисти мер- ки, на които Пекин отгово- ри в подобен дух.Когато през май м.г. САЩ за първи път по- ставиха пред Китай своите искания, свързани с китайската търговска и икономическа по- литика, американските управ- ляващи кръгове сметнаха, че колкото и да се изострят аме- риканско-китайските отно- шения, каквито и военстве- ни изказвания да прави пре- зидентът Тръмп, накрая двете страни ще постигнат някак- ва търговска сделка. Но как- то всички повърхностни ана- лизи, и този щастлив сценарий пренабрегваше ролята на объек- тивните противоречия на капи- талистическата система.

Веднага след глобалната финансово криза от 2008г. ръ- ководителите на големите ка- питалистически държави се събраха в Лондон на среща на високо равнище на G-20. Там те се зарекоха, че в отговор на кризата никога няма да при- бягнат помежду си към тър- говска война, подобна на тър- говската война от 30-те години, която трасира пътя към Вто- рата световна война. В действи- телност, обаче, на срещата в Лондон се проявиха междум- периалистическите противоречия, както и това, че лидерите на големите капиталистиче- ски сили не са в състояние да изработят координиран план за спасяване на световния ка- питализъм. Това е така пора- ди обективното и неразрешимо противоречие между глобал- но интегрираната икономика и системата на отделни капи- талистически национални държа- ви, между които съществува о- стро икономическо и полити- ческо съперничество. Именно това непримерно съперни- чество, коренящо се в самата структура на глобалната капи- талистическа икономика, сега изригна във формата на тър- говска война, предприета от САЩ против Китай.

От времето на Първата све- товна война до сега проти- воречието между световна- та икономика и системата на национални държави се проявява в стремежа на вся- ка от големите капиталисти- чески държави да се превър- не в сила, господстваща над света, в резултат от което не- избезно възникват военни конфликти. След Втората све- товна война САЩ се издигна- ха до положението на господ- стващата империалистиче-

ска сила в света. Те използва- ха своята икономическа мощ- воевно превъзходство над съ- перниците си, за да устано- вят изгоден за себе си нов ико- номически и политически ред в света. Междумпериалисти- ческите противоречия, които бяха предизвикали две светов- ни войни, бяха приглушени ма- кар, че продължиха да тлеят. Под претекст, че се води Студена война срещу Съветския съюз, Вашингтон успяваше да укро- ти амбициите и стремежите на своите империалистически съюзници, срещу някои от ко- ито САЩ бяха воювали в две световни войни.

ИЗМЕРЕНИЯТА НА ТЪРГОВСКАТА ВОЙНА МЕЖДУ САЩ И КИТАЙ

разпадна. Това събитие беше възхвалено като тримф на ка- питализма, но всъщност от- падна и претекстът за под- държане на единството на им- периалистическите държа- ви под американска егида. От друга страна самото следовно- икономическо съживяване и икономическият растеж, който това съживяване пре- дизвика, започнаха постепен- но да подкопават икономиче- ската хегемония на САЩ, защото се оформяха нови и ста- ри икономически съперници на американската свърхсила.

Вашингтон веднага озъз- на, че нещата вървят в насо- ка, която е неблагоприятна за неговите господстващи пози- ции в света. Ето защо в нача- лото на 1992г.Пентагонът из- лезе със своя нова стратегия, според която в постсъветския период задача на американ- ската политика е да не допу- скта никаква държава или група

държави да застрашат амери- канското господство в глоба- лен мащаб или в който и да е регион на света.

Въпреки това през следва- щите десетилетия не спира- ше икономическият упадък на САЩ. Американската ико- номика все повече ставаше зави- сима от финансовите спекула- ции и паразитизъм на мястото на доминиращата позиция на промишлеността от години- те непосредствено след Вто- рата световна война. Този про- цес и доведе до финансовия срив през 2008г. Губейки сво- ята относителна икономиче- ска хегемония, САЩ все по- вече прибегваха към военни-

ността, защото САЩ считат този напредък за пагубен за своите имперски интереси. Това е по- зицията не само на Тръмп и на антикитайските ястреби в ад- министрацията му, но и на пре- обладаващата част от амери- канския корпоративен капи- тализъм, сега вече работи про- тив неговите интереси. На дие- вен ред е протекционизмът, упражняван от държавата в интерес на големите капи- талистически корпорации. И ма- кар конфликтът с Китай да е на преден план,подготвят се про- текционистски мерки и спря- мо други американски ико- номически съперници . Тръмп заплашва да наложи високи мита на вноса на автомобили от стра- ни като Япония, Южна Корея и преди всичко от Германия – внос, обявен за заплаха за „на- ционалната сигурност“ на САЩ, оказва се и силен натиск върхуЕвропейския съюз.

Смисълът на американо-ки- тайския търговски конфликт може да бъде разбран един- ствено в един по-широк исто- рически и политически кон- текст. Защото също както се възразяват хищническите ме- тоди на търговските вой- ни от 30-те години, така на повърхността отново изплу- ват и всички уродливи поли- тически явления, характер- ни за онова драматично dese- тилетие. Опасността от светов- на война все повече нараства, а в подкрепа на имперските си цели и интереси САЩ разпола- гат свои войски по света – от Ве- нуецела до Персийския залив и Южнокитайско море.Пак подобо- но на 30-те години в САЩ, а и в други капиталистически стра- ни, активно се насърчават мест- ните фашистки сили, за да бъ- дат хвърлени против трудещи- те се за смазването на тяхното недоволство, ако това се на- ложи. Наблюдава се и тенде- ция към по-авторитарни фор- ми на управление. Това става на фона на стресенията на борсовите пазари, което ве- щка, нова финансово криза, която ще бъде по-сериозна от срива през 2008г.

И днес, както някога, вой- ната, фашизмът и автори- таризмът представляват ин- струменти на едрия капитал в защита на неговите интере- реставрацията на капитали- стическата собственост и по- средством интеграцията на Ки- тай в световния капиталисти- чески пазар, този режим тряб- ви в интерес на собственото си оцеляване да продължава да поддържа добри темпове на икономически растеж на страната си. Обективната логи- ка на възникналото американо- китайскопротиворечие заплаш- ва с възникване на военен кон- фликт между двете страни. Това е задачата на капиталистиче- ския олигархат срамежливо на- ричан „Социализъм с китайска

специфика“.

Управляващите кръгове в САЩ са разбрали, че базиращият се на свободната тър- говия следвоенен световен ред, който по-рано е облагодетелствал американския капи- тализъм, сега вече работи про- тив неговите интереси. На дие- вен ред е протекционизмът, упражняван от държавата в интерес на големите капи- талистически корпорации. И ма- кар конфликтът с Китай да е на преден план,подготвят се про- текционистски мерки и спря- мо други американски ико- номически съперници . Тръмп заплашва да наложи високи мита на вноса на автомобили от стра- ни като Япония, Южна Корея и преди всичко от Германия – внос, обявен за заплаха за „на- ционалната сигурност“ на САЩ, оказва се и силен натиск върхуЕвропейския съюз.

Смисълът на американо-ки- тайския търговски конфликт може да бъде разбран един- ствено в един по-широк исто- рически и политически кон- текст. Защото също както се възразяват хищническите ме- тоди на търговските вой- ни от 30-те години, така на повърхността отново изплу- ват и всички уродливи поли- тически явления, характер- ни за онова драматично dese- тилетие. Опасността от светов- на война все повече нараства, а в подкрепа на имперските си цели и интереси САЩ разпола- гат свои войски по света – от Ве- нуецела до Персийския залив и Южнокитайско море.Пак подобо- но на 30-те години в САЩ, а и в други капиталистически стра- ни, активно се насърчават мест- ните фашистки сили, за да бъ- дат хвърлени против трудещи- те се за смазването на тяхното недоволство, ако това се на- ложи. Наблюдава се и тенде- ция към по-авторитарни фор- ми на управление. Това става на фона на стресенията на борсовите пазари, което ве- щка, нова финансово криза, която ще бъде по-сериозна от срива през 2008г.

И днес, както някога, вой- ната, фашизмът и автори- таризмът представляват ин- струменти на едрия капитал в защита на неговите интере- реставрацията на капитали- стическата собственост и по- средством интеграцията на Ки- тай в световния капиталисти- чески пазар, този режим тряб- ви в интерес на собственото си оцеляване да продължава да поддържа добри темпове на икономически растеж на страната си. Обективната логи- ка на възникналото американо- китайскопротиворечие заплаш- ва с възникване на военен кон- фликт между двете страни. Това е задачата на капиталистиче- ския олигархат срамежливо на- ричан „Социализъм с китайска

специфика“.

Управляващите кръгове в САЩ са разбрали, че базиращият се на свободната тър- говия следвоенен световен ред, който по-рано е облагодетелствал американския капи- тализъм, сега вече работи про- тив неговите интереси. На дие- вен ред е протекционизмът, упражняван от държавата в интерес на големите капи- талистически корпорации. И ма- кар конфликтът с Китай да е на преден план,подготвят се про- текционистски мерки и спря- мо други американски ико- номически съперници . Тръмп заплашва да наложи високи мита на вноса на автомобили от стра- ни като Япония, Южна Корея и преди всичко от Германия – внос, обявен за заплаха за „на- ционалната сигурност“ на САЩ, оказва се и силен натиск върхуЕвропейския съюз.

Смисълът на американо-ки- тайския търговски конфликт може да бъде разбран един- ствено в един по-широк исто- рически и политически кон- текст. Защото също както се възразяват хищническите ме- тоди на търговските вой- ни от 30-те години, така на повърхността отново изплу- ват и всички уродливи поли- тически явления, характер- ни за онова драматично dese- тилетие. Опасността от светов- на война все повече нараства, а в подкрепа на имперските си цели и интереси САЩ разпола- гат свои войски по света – от Ве- нуецела до Персийския залив и Южнокитайско море.Пак подобо- но на 30-те години в САЩ, а и в други капиталистически стра- ни, активно се насърчават мест- ните фашистки сили, за да бъ- дат хвърлени против трудещи- те се за смазването на тяхното недоволство, ако това се на- ложи. Наблюдава се и тенде- ция към по-авторитарни фор- ми на управление. Това става на фона на стресенията на борсовите пазари, което ве- щка, нова финансово криза, която ще бъде по-сериозна от срива през 2008г.

ДОКОСВАНЕ ДО ТАЛАНТА

30 години без писателя Станислав Сивриев (1924-1989)

елството имаше сложни отно- шения. Някои от другарствата му се разпадаха като отломки от ронлива скала.

Няколко поех ръководството на Военно издателство. Сбрани бяха най-висшите началници от министерството и Генерал-ния щаб, от национални и ар- мейски културни институти, писатели и художници. В при- ветствието си Сивриев споме- на, че родното ми село Катунец е Ловешка околия, с което той обясни бавната ми, но отмере- на походка, бавното, но точно мислене, менцнатските ми же- стове и въобще културния ми уклон в издателската полити- ка. Потърси корените за това в полупланинските дебри на този край. Но най-характерно- то, което запомниха всички, беше опасението му, че ако продължи да ме хвали, може да стовари вър- ху ми възмездието на собствените му неприязнители и врагове.

Неприятели Сивриев има- ше. И завистници се въртяха край него, но имаше и истин- ски приятели. Някои останаха край него до последния му ден. А Никола Радев и Иван Радовев пре- несоха урната с праха му от Со- фия до Златоград, за да легне в майчиния си гроб.

Станислав Сивриев с поетите Иван Радовев, Димитър Стефанов, Марин Колев, Димитър Горсов и. Янислав Янков – 1974 г.

ва гроб“ и да си побъбрим. Пап- ката беше старателно прибрана и обрामчена с найлонов конец. Разлихих я на масата, поправките тук-там бяха нанесени с харак- терния за Сивриев ситен, но чет- лив почерк. За рецензенти, редактори и оформители не гово- рихме. Знаех, че той не би искал да види определено име в края на книгата си...

Рецензия подготви Неда Антонова. Тя вече беше издала забележителния си роман „Вой- ната свърши в четвъртък“. Ре- дактор стана деликатният Цветан Северски.

Петнайсетина разказа бяха излизали и утвърдени от чите- ля, но имаше и над трийсет нови миниатюри в раздела „Мигове без връщане“. Към тези стотина страници имаме дребни пред- ложения за промени, които съ- гласувахме с автора. Прие ги с леко хихикащ смях, характерен за него. Хем съгласие, хем съмне- ние за тази или онази дума.

Белетристът Сивриев беше изиппал книгата хирургиче- ски. Длетото на перото му изси- чаше типични черти на всеки ге- рой.

Ето едно негово самонаб- людение, откъс от книгата. „Заповядаването е взело да ми се услажда. Бутам се навсякъде, търся нещо за отдаване на раз- пореждане. Нещо топло се топи в мен. Власт е това, както каза полковият командир.“ Сивриев, помощник-командирът, е гневен на Марин, защото не изпълнил в срок задачата да се построи мост през реката. Ходил е да краде ко- шки. Но трагична е била съд- бата на момчето, мина е откъс- нала крака му. Без излишна сло- воохотливост авторът заклю- чават: „Марин лежи на походно легло, чукант на бинтования му крак беше върху сиво одеяло. Гле- да ме тъжно и ме посича с думи. Ти щеше да ме стреляш,

получи награда. Той обаче би страдал, ако бъде втори или тре- ти. Още е пред очите ми задово- лството, което струеше от лицето му, когато го поздравих за специ- алната награда на Министер- ството на отбраната за „Фрон- това гроб“.

И как да не се радва, когато посвети голяма част от живота и творчеството си на мъжете в куртки. Разказите му за война- та носят неподправения дъх на фронта. Приличат на дневни, писан в кратката почивка преди драмката, доловили са тревога- та на часовая, дишането на боеца до твоего рамо. В същото време са неповторими художествени творби на истински писател.

С радост Сивриев ми е раз- казал за срещите си с хора- та по времето, когато беше из- бран за депутат. Това му влива- ве живот, но събираше и много угнетение, че не може да реши проблемите, които съдържа- ха писмата до него. Чел ми е от- делни писма, а и отговори от ин- ституции и началници, гневял се е и нецензурно е хокал големи- ции и бюрократи. Той не залюби дължността и почитите, както някои си „абонираха“ за тях.

Сивриев биваше смазван от ударите на живота. Притихваше в безмълвие. Така го срещ- нах пред касата на издателство- то. Поканих го при мен. Току-що беше загубил брат си. Само две думи отрони. Предложих помо- щца си. Не успя и да благодари и забърза, след като получи малък хонорар, невзет дотогава. На- истина човек умира всеки път, когато загуби близък. Сивриев още веднъж беше умрял при за- губата на сина си. На фронта и в партизанския отряд преди Деве- ти той бе умрял многократно, губейки бойни другари.

Тежко съпребживяваше страданията на героите в твор- бите си. Възпламеняваха го

ДОКОСВАНЕ ДО ТАЛАНТА

30 години без писателя Станислав Сивриев (1924-1989)

О.з. полк. Георги Й. Георгиев

Сиври Паша му казваха приятели. Аз се отнасях към него с почитание. Привличаше ме перото му. Неговият усет за думата, за ударението, за родопския диалект и прелестта на говора са пословични.

Беше по-голям от мен с осем години. Няколко месеца бе бродил из Балкана като партизанин през 1944 г. След това е бил на фронта като помощник-командир. Ранен е тежко, лекува се легло до легло с моя земляк подпоручик Константин Гайдаров (останал без крак и ослепен от мина край р. Драва). Запознах се със Сивриев, когато носеше майорски пагони. Стегнат, с изгладен брич и хромови ботуши. Беше издал стихосбирката „Батальонът с песен се завръща“. Другаруваше с известния създател и главен редактор на сп. „Български воин“ Александър Гетман.

Обичах да чета есетата, разказите, очерците, публицистиката му. Беше роден психолог и философ. Един циклоп, който виждаше неувимите душевни движения и ги превръщаше в запомнящи се образи. Когато човек го чете, се упоява от езика му, пленен е от неочаквани сравнения и сентенции. Известно време Сивриев беше униформен, но не мислеше униформено. Стъпваше стегнато, но не беше скован в поведението. Дразнеше се от преклонението пред поста, дори и най-високия.

Когато научих, че е подкрепил подписка за свикване на извънреден конгрес по време на Априлския пленум на БКП през 1956 г., не се изненадах. Това беше самият той, разкрепостен, свободолюбец. От военния санаториум в Наречен той изразяваше несъгласието си с консервативния подход при смяна на дотогавашния курс и искаше публичност. Искаше широка демократична дискусия за дъл-

бока промяна на курса.

Сивриев не ме изненада, защото знаех, че не се числи към вечното мнозинство, което гласува по команда. Той искаше лично да се убеди, да осъзнае и приеме дадена идея. Моят тогавашен началник в Генералния щаб полк. Харамиев отказал да подпише въпросната подписка. Влязъл в банята и се оправдал, че ръцете му вече са мокри, ще изцала листа. Сивриев познаваше от пръв поглед догматиците, страхливците, подлизурките. Бягаше от хора без индивидуалност, странеше от некадърници и праволинейни създания.

Не търсеше ранга на пагона, а ранга на духа. Не е слу-

чайно общуването му с Илия Бешков. Тогава той е младеж, а Бешков – зрял мъж, четвърт век по-голям от него. Намират общи теми и са щастливи. Единият записва тези разговори „до зори“, другият ръси самородни мъдрости. Бешков е петото дете на своя баща, надарен щедро от природата. В недовършената си автобиография той пише, че не е очакван от никого, нито е станал надежда някому сред сборището от интелегентни и неграмонти, мистици и безбожници, добри лели, зли снахи, пиячи, пуритани, музиканти...

Ето до този самороден, но и образован творец отрано се приобщава млади-

Станислав Сивриев е роден на 16 септември 1924 г. в с. Даръдере, дн. Златоград. Изключен от гимназията заради членство в РМС. Завършва средно образование във Велинград.

Участва в Съпротивителното движение по време на Втората световна война. На 19 години е партизанин в състава на Втора родопска бригада „Васил Коларов“.

След 9 септември 1944 г. е военен комендант на Златоград. Участва във войната срещу Германия (1944-1945), където е тежко ранен.

Служи в Българската армия. Завършва висше образование във Военна академия „Георги Раковски“. Кадрови офицер до 1958 г.

През 60-те години работи като завеждащ литературния отдел на сп. „Български воин“. Председател на Контролната комисия на СБП (1975). Избира да живее в с. Боженци и сам реставрира възрожденската си къща. Умира на 24 март 1989 г. Днес в Златоград има негов барелеф. Възрожденска къща в стария град е наименувана „Сивриева къща“.

ДЕНЯТ НА ПОБЕДАТА

На Веселин Ханчев

Христо ЧЕРНЯЕВ

Щом те видя с паласки на кръста
и с пагони на рамена,
и с лице, покрито с гъста
мургавина,
струва ми се, че ти си оня
прашен кавалерист,
слязъл за малко от коня
след щурма на Ниш.
Струва ми се, че си разузнавача
с прост реднишки чин,
стихнал вечно в скута на здрача,
слят с пръстта на Страцин.
Струва ми се, че ти побеждава
през снаряжния смъртен танц
и прегази водите на Драва,
и взе Долни Михоляц.
Струва ми се, че в Алпите беше
и когато се върна през май,
кепето ти напълни с череши
родният край...
Нищо, че си двайсетгодишен.
С устрема си поривист
тогаз двайсетгодишните пишеха
новата ни летопис.
И светът безстрашен те знаеше,
и „ура“-то ти помни века.
И победата ни сияеше
от очите ти и от щика.

ят Сивриев. И не само остри молива да записва, а заостря наблюдателността си, мобилизира интелекта и дарбата си да слуша, осмисля и синтезира избликващите мъдрости. Така стига до прозрението, че „подир Ботев и Захари Стоянов Илия Бешков е най-неочакваното проявление на националния гений. Защото като Ботев и медвенския овчар Бешков няма предходници. Необикновеното му мислене, което без видимо напрежение оплита пространството от парадокса до остроумната импровизация, изтънченото социално наблюдение и абстрактната логика не са мотивирани от прежни натрупвания“.

Осем години след като Бешков си отиде от този свят, през 1965 г., Сивриев и Гетман предложиха на българите „Словото на Бешков“. Без да е чел творбите на Бешков изцяло – писма, есета, миниатюри, веднъж Емилиян Станев отронва пред Сивриев: „Добре че Бешков не си науми да става писател! Инак всички щяхме да бъдем излишни“.

Един недостатък на Сивриев се набива на очи. Опитвал съм се да го усмиря, да го върна в неговата творческа кула, да го отклоня от гневни полемики или поне да ги притъпя, но той беше неприми-

рим. Ето един случай.

Серафим Северняк го нападна. Поводът беше Бешковото слово. По-точно изпускането на името Александър Гетман във второто издание – като съставител, заедно със Сивриев, както беше първото.

Тогава често ходех при Сивриев на ул. „Славянска“, съседна на улица „Иван Вазов“, където се помещаваше Военното издателство. Този ден той ми прочете гневния си отговор. Северняк беше озаглавил статията си „Хората помнят“. Сивриев отговаряше: „Хората помнят, но и забравят“. Това бяха огнени откоси на талантливо, но озлобено перо. Изпаднал беше в болезнена според мен крайна възбуда, израз на дълбоко засегнато честолюбие. А Гетман го нямаше вече, за да помири двамата свои даровити приятели.

И при други избухвания Сивриев умееше да печели врагове или пък просто неприятели. И това се отнася както за армейските, така и за творческите среди. Всяко свое виждане той отстояваше чрез контраатака, безкомпромисно, във всякаква тактичност. Това особено във войската беше контрапродуктивно.

Сега, като мисля за Сивриев, си обяснявам казаното за мене от него на едно тържество.

На стр. 11

